

9057.

1771, 11.

QVAESTIO
 IVRIS CONTROVERSI
 AN
 IN COMMVNIONE BONO-
 RVN INTER CONIVGES VNIVER-
 SALI BONA ALIBI SITA FIAN
 COMMVNIA

QVAM
 ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
 PRAESIDE
 D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
 PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.
 ET SOCIETAT. LITER. DVISBVRG.
 SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE VII. SEPTEMBR. ANNO CIOIOCCCLXXI.

DEFENDET

IOANN. CHRISTIANVS GOTTLIEB BRAVER.

GORDIT. LVSAT.

L I P S I A E
 L I T E R I S R V M P F I I S .

AN
IN COMMVNIONE BONORVM
INTER CONIUGES VNIVERSALI
BONA ALIBISITA FIAN T,
COMMVNIA.

§. I.

Certissimum est, communionem omnium bonorum inter coniuges vniuersalem lege vel consuetudine aliqua vniuersali haud vnquam extitisse in Germania, idque adfirmant omnes, qui de patrio iure scripserunt, neque aliter sentire patiuntur, quae de antiquo iure patrio supersunt monumenta. Neque verba TACITI *de Mor. Germ. cap. XX*, adfirmantis *laborum periculorumque sociam fuisse coniugem* apud antiquos Germaniae incolas probare mihi videntur *νομοπξιοxy*. HEINECCIUS *in Elem. Iur. Germ. L. I. Tit. XII. §. CCLXIV*, quidem ex iis verbis communionem bonorum statuit; sed erroris manifesti eundem arguit RICCIUS *in Spicileg. Iur. Germ. L. I. Tit. XVI. p. 532*. Laborum sociam et periculorum non incommode de iis explicari posse

arbitror, quae maritos ad proelia comitabantur atque ad
 latus mariti pugnabant. Hae coniuges fociae laborum,
 fociae periculorum erant. Caeterum non negabo, si et
 leges Germanorum antiquas et eorum mores postea col-
 lectos et compilatos in speculis legimus indiuiduam illam
 in conjugio viuendi consuetudinem indiuidua quoque
 durante matrimonio inter eos bona fecisse, ita tamen, vt
 vera communio ipsorum bonorum, haud intelligenda vi-
 deatur, sed aquaestus causa communia haberentur. Con-
 iicio hanc opinionem ex WISIGOTHOR. LL. L. IV. Tit. II.
 §. XVI. Quanquam enim in his peregrina iam deprehen-
 dantur iura, cum tamen ea legis dispositio peregrino iuri
 incognita, absque dubio ex patriis moribus in scriptam
 legem migrauerat. Verba legis sunt: *Dum cuiuscumque di-
 gnitatis aut mediocritatis mariti persona et uxoris fuerit nobi-
 liter et competenter adjuncta et PARITER VIVENTES aliquid
 AVGMEN TAVERINT, vel in quibuscunque rebus quidpiam
 profligasse visi fuerint, atque perueniat, vt nunc ex his maioris
 rei et facultatis dominus sit: de OMNIBVS AVGMENTIS aut
 PROFLIGATIONIBVS pariter conquisitis tantam partem vnus-
 quisque obtineat, quantam eius facultatem fuisse, omnibus modis
 sibi debita vel habita possessio manifestat.*

§. II.

Neque Francis alia communio quam aquaestus fuisse
 videtur cognita et vsitata, quod ex L. RIPVAR. Tit. XXXVII.
 §. II. coniiicio. Ait lex: *Si maritus uxori per seriem scriptura-
 rum nihil contulerit, si virum superuixerit L. solidos in dotem
 recipiat et tertiam partem de OMNI RE, QVAM SIMVL
 CONLABORAUERINT, sibi studeat vindicare.* Nec aliter se iu-
 ra habent in CAPITVL. CAROL. M. et LVDOVIC.
 PII Lib. IV. §. IV. *Volumus, vt uxores defunctorum post obitum
 maritorum TERTIAM PARTEM CONLABORATIONIS, quam
 simul*

simul in BENEFICIO CONLABORAVERVNT, capiant. caet. Idem in L. SAXON. Tit. VIII. de Westphalais scribit lex: De eo, quod vir et mulier simul CONQUISIVERINT, mulier mediam portionem accipiat.

§. III.

Interim tamen negari nequit, media aetate non plane incognitam fuisse communionem bonorum vniuersalem, quae vel particularibus interdum iuribus introducta, vel inter coniuges confirmata pacto. Comprobata videtur IVR. PROVINC. SVEVICO. *cap. XLVI.* Mann und Weib mögen nicht gehaben Gut gezwayet et *cap. XXXVI.* Stirbt einer Frauen ihr Mann: sie bleibet in des Mannes Gut ungetheilet mit ihren Kindern. Neque ignorat hanc bonorum communionem omnium IVS LVBECENS. Lib. II. Tit. II. §. XII. v. Chr. Godfr. HOFFMANN. *diff. de commun. bon. coniugal. et MEVIUS ad Ius Lubec L. I. T. V. art. V. v. 16. sqq.* Ita in ORDINAT. FVLDENSIS ABBATIAE *d. 17. Dec. 1719. §. 1.* expresse omnium omnino bonorum tam illatorum, quam acquisiteorum plena perfectaue communitio comprobatur. Dein satis nota illa paroemia: Wenn die Decke über Kopfe ist, so sind beyde Eheleute gleich reich, IVR. STATVTAR. SLESVICENS, *cap. X.* et FLENSBYRG, *cap. I.* quae manifesto communitioein vniuersalem confirmant. Comprobata amplius BREMENSIS *Iure Statutario P. III. Tit. III. §. I. Ordel. LXXXVI.* HAMBVRGENSI, *Statutor. P. II. T. V. art. X. et Tit. XI. art. XIII.* et aliis quae adducit RICCIUS *cit. loc. p. 545. sqq.*

§. IV.

Nihil vero obstat, quominus et in iis locis atque provinciis, quorum Statuta atque iura vniuersalem communionem inter coniuges haud confirmant, pacto nuptiali inter coniuges ipsos ea comprobari et confirmari possit.

Quodsi enim amoribus patriis alienum non est, pacto futurarum bonorum successiones statuere adeo inter coniuges, quidni omnia sua in commune conferre possent bona pacto nuptiali. Neque me mouet iuris Romani auctoritas, quo videlicet iure omnis inter coniuges donatio prohibita ob metum illum iustum, ne mutuo se inuicem amore spoliarent. Vix enim illa conuentio de societate bonorum vniuersali ad titulum donationum referri potest, neque ea applicari posset ratio iuris romani prohibitiui, quippe loco illius condominii suorum bonorum, quod in alterum confert, alterius conjugis bonorum condominium recipit quasi in compensationem. Largior quidem in illo ineundo pacto, quo vniuersorum bonorum societas inter coniuges statuitur, respiciendum simul esse ad bonorum ipsorum qualitatem, an et sub paciscentium libera dispositione posita. Quae si haud sint, frustra illa communio statueretur. Sin vero nihil obstat, quominus de suis bonis libere disponant, libere quoque communia inter se pacto efficient bona.

§. V.

Iam si vel *maritus* vel *uxor* alibi, quam in foro sui domicilii bona habeant sita, inter conjuges vero omnium bonorum communio existat, an ea bona, quae alibi sita sunt, simul inter communia referenda sint, ita vt contracto matrimonio et copula sacerdotali et capta possessione thori alter conjux verum quoque condominium in illis bonis sibi habeat. Haec nobis dubia videtur quaestio, maxime si de analogia iuris forensis iudicanda sit. Indefinite adfirmat PVTTERVS in *Element. Iur. Germ.* §. 316. II. etiam alibi sita bona fieri conjugum communia. Nec haec sententia primum paradoxa videtur, quippe illud condominium effectus erit perfecti matrimonii, vt ergo necesse non

non videatur, respicere ad eum locum, vbi bona sita sint. Si enim inter eos vel iure, vel facto communio omnium bonorum existit, quae quaeſo eſſent impedimento, quominus bona alibi sita non poſſint eſſe communia, modo eius generis ſint, vt de iis coniux libere diſponere poſſit, quod ſupra monuimus. Sed nec haec mihi vniuerſaliter vera videntur. Distinguemus ergo, vtrum lege, vel ſtatu-
to, an vero pacto coniugum haec communio ſtatuta ſit inter coniuges.

§. VI.

Si communio bonorum vniuerſalis inter coniuges probata ſit pacto, cum illa pactio ſimul admittat naturam pacti ſucceſſorii, non eſt dubium, quin omnia bona, etiam alibi ſita, ex illa pactioe communia ſiant. Subintelligimus, ea bona, quae in alio loco ſita ſunt, ita eſſe comparata, vt de iis poſſeſſor libere diſponere poſſit. Cum itaque cuius liberum ſit, rei ſuae dominium et conuentionibus et vltimis voluntatibus in alterum transferre nulla ratione habita, vbicunq; illa bona ſita ſint, quid obſtat, quominus maritus conuentione nuptiali dominium transferat in coniugem, licet bona alibi ſita ſint.

§. VII.

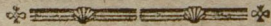
At quid? ſi lege Prouinciali communio quaedam inter coniuges vniuerſalis comprobetur, atque coniux bona diuerſis locis ſita habeat: an haec communia ſiant? Si in eadem ſint prouincia illa bona ſita, fruſtra dubitaretur de condominio alterius coniugis in bonis acquiſito, ſimulac matrimonium conſumatum ſit. Sed ſi alibi ſcil. extra illam prouinciam alter coniux bona habeat ſita, an et ea communia ſiant, mihi valde dubium videtur. Non vterer argumento PÜTTERI *cit. loc.* quaſi conſenſerint coniuges contrahendo matrimonium, vt communia ſiant bona.

bona. Quoties enim lex obligat, non opus est, vt ad eorum consensum respiciamus, qui obligantur, an velint obligari. Et si consensum finis ficturi, non vltius extendi poterit, quam quo vsque legis valet obligatio. Iam extra territorium legis nulla est autoritas, et cum praeterea de rebus praecipue iudicandum sit secundum iura fori rei sitae; concedam si in eo loco, vbi bona illa sita sunt, aequae ac in foro domicilii coniugum communio vniuersalis statuta sit, fore illa bona communia. Si vero in eo loco vel prouincia communio bonorum vniuersalis haud comprobetur, resque ex iure fori rei sitae iudicandae sint, communia non fient bona, licet inter coniuges communio vniuersalis bonorum comprobetur in foro domicilii lege provinciali. Quapropter haec coniugis propria manebunt bona, nisi specialis superueniat conuentio, quae ea quoque communia efficiat.

§. VIII.

Neque aliter res erit comparata, si solo statuto communio inter coniuges comprobata sit. Obligat statutum coniuges in eo loco, in quo habitant ratione eorum bonorum, quae in eo loco sita sunt. Sed vnde et ea communia dicamus, quae alibi sita sunt, quae ex hoc statuto iudicari nequeunt, nisi specialissima superueniat de iis conuentio. Ita sane, si diuerso iure vtatur forum rei sitae, diuerso, forum domicilii. Quod si vero statutum loci rei sitae communia faciat coniugibus bona, tunc dubitandum minime videbitur, et ea bona inter coniuges communia fore.

ULB Halle

3

008 558 760

WOP

9057.

1771, 11.

QVAESTIO
 IVRIS CONTROVERSI
 AN
 IN COMMVNIONE BONO-
 RVM INTER CONIVGES VNIVER-
 SALI BONA ALIBI SITA FIAN-
 COMMVNIA

QVAM

LIPSIÆ
 LITERIS RVMPPHIS.

